

HET VIJFDE MEISJE

J.D. Barker bij Boekerij:

Horen, zien, zwijgen
Het vijfde meisje
Vergeef me

Met James Patterson:

De kustmoorden

J.D. Barker

HET VIJFDE MEISJE

Moord zit in de familie

Eerste druk 2019
Zevende druk 2021

ISBN 978-90-225-9272-4
ISBN 978-94-023-1403-8 (e-book)
ISBN 978-90-528-6168-5 (audio)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Fifth to Die*
Vertaling: Jan Pott
Omslagontwerp: HarperCollinsPublishers Ltd 2018,
bewerkt door DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2018 J.D. Barker
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor vader

1

Porter

Dag 1 • 20.23 uur

Duisternis.

Duisternis golfde dik en zwaar om hem heen, zoog alle licht op en liet niets achter dan een inktzwarte leegte. Nevel verstikte zijn denken – de woorden probeerden elkaar te bereiken, probeerden samenhangende zinnen te vormen, probeerden een betekenis te vormen, maar op het moment dat ze elkaar leken te naderen, werden ze verzwolgen en verdwenen ze, kwam er slechts een steeds sterker wordend gevoel van dreiging voor in de plaats, een gevoel van zwaarte – zijn lichaam dat wegzonk in de modderige bodem van lang vergeten wateren.

Een klamme geur.

Schimmel.

Vocht.

Sam Porter wilde zijn ogen opendoen.

Hij móést zijn ogen opendoen.

Zijn ogen verzetten zich echter en bleven dichtgeknepen.

Hoofdpijn, bonkende hoofdpijn.

Een kloppende pijn achter zijn rechteroor – ook bij zijn slaap.

‘Probeer niet te bewegen, Sam. Ik zou het vervelend vinden als je misse-
lijk werd.’

De stem klonk van ver weg, omfloerst, maar niet onbekend.

Porter lag. Koud staal onder zijn vingertoppen.

Hij herinnerde zich de injectie. Een naald die laag in zijn nek was gesto-
ken, een snelle beweging, koude vloeistof die onder de huid door het spier-
weefsel werd opgenomen, en daarna...

Porter dwong zijn ogen open, vocht tegen de weerstand van zijn zwa-
re oogleden. Droge ogen, brandende ogen.

Hij probeerde in zijn ogen te wrijven, probeerde zijn rechterhand naar zijn gezicht te brengen, maar moest de poging opgeven toen de ketting aan de boei om zijn pols straktrok.

Zijn adem stakte. Hij dwong zichzelf overeind in een zittende positie en werd overvallen door duizelingen toen het bloed niet snel genoeg zuurstof naar zijn hersenen kon voeren. Bijna viel hij terug op zijn rug.

‘Ho! Kalm aan, Sam. Nu je weer wakker bent, wordt de etorfine door je systeem snel afgebroken. Geef het even de tijd.’

Een licht ging aan, een felle halogeenlamp die recht op zijn gezicht gericht was. Porter kneep zijn ogen tot spleetjes, maar keek niet weg. Zijn ogen zogen zich vast aan de man naast de lamp, een onduidelijk, grijs silhouet.

‘Bishop?’ Porter herkende zijn eigen stem nauwelijks, een droog, grui-zig raspen.

‘Hoe gaat het, Sam?’ Het silhouet deed een stap opzij naar rechts, keerde een verfemmer van twintig liter om en ging erop zitten.

‘Haal dat klotelicht uit mijn ogen.’ Porter rukte aan de ketting aan zijn pols. Het andere uiteinde van de handboei rammelde om een dikke buis – waterleiding of misschien gas. ‘Wat is dit allemaal, verdomme.’

Anson Bishop reikte naar de lamp en draaide hem iets naar links. Een etalagelamp, gemonteerd op een statief. Het licht viel op een muur van betonblokken. In de hoek hing een boiler. Tegen de wand stonden verder op een oude wasmachine en een oude droogtrommel.

‘Beter?’

Porter rukte opnieuw aan de ketting.

Bishop glimlachte flauwtjes en haalde zijn schouders op. De laatste keer dat Porter hem had gezien, was zijn haar donkerbruin geweest en kortgeknipt. Het was nu langer, lichter van kleur en warrig. Op zijn kaken lag een waas van drie, vier dagen niet scheren. Zijn gemakkelijke nette kleding was vervangen door een spijkerbroek en een donkergrijze hoodie.

‘Je ziet er een beetje haveloos uit,’ zei Porter.

‘Moeilijke tijden.’

Zijn ogen waren nog altijd dezelfde, straalden nog altijd een intense kou uit.

Zijn ogen veranderden nooit.

Bishop haalde een kleine lepel uit zijn achterzak, een grapefruitlepel, en jongleerde ermee tussen zijn vingers. De gekartelde rand weerkaatste het licht.

Porter reageerde niet, in plaats daarvan keek hij omlaag en tikte hij met zijn wijsvinger op het metaal. ‘Is dit net zo’n brancard als waarop je Emory had geketend?’

‘Min of meer.’

‘Kon je geen veldbed vinden?’

‘Veldbedden kunnen stuk.’

Een deel van een donkerrode vlek onder de brancard was zichtbaar, als een smet op de smerige betonnen vloer. Porter vroeg er niet naar. Zijn vingers kleefden toen hij de onderkant van het buisframe van de brancard aanraakte. Daar vroeg hij evenmin naar. Links van hem waren een paar planken aan de muur bevestigd met allerlei verfspullen – blikken, kwasten, folie. Boven zijn hoofd houten balken, vijf bij vijftien, steeds veertig centimeter ertussen, en in die tussenruimte elektriciteitsbuizen, waterleidingen en ventilatiekanalen.

‘Dit is de kelder van een woonhuis,’ zei Porter. ‘Geen groot huis. Ouder, dat wel. Die buis boven je hoofd daar, is ingepakt in asbest, dus ik zou je niet aanraden om erop te kauwen. Ik schat in dat het om een leegstaand pand gaat, omdat er aan de stekker van die lamp een verlengsnoer zit dat langs de trap naar boven loopt naar, eh... naar wat? Een accu, of zo? Geen generator, want dat zouden we horen. Je hebt de stopcontacten hier in de muren niet gebruikt, dus de stroom in dit pand is afgesloten. Het is hier ook stervenskoud. Ik kan mijn adem zien, dus is er geen verwarming. Dat wijst er ook op dat het een leegstaand pand is. Niemand zou het risico willen lopen dat de leidingen bevroren.’

Bishop leek in zijn sas met die analyse. Een klein glimlachje plooide zich om zijn lippen.

Porter ging door. ‘Van de ene zijgevel naar de andere, is dit huis vrij smal. Dat doet denken aan een pijpenla. Omdat ik denk dat je liever niet in een buurt zit waar ze Starbucks hebben, en internet, en waar bekende criminelen bij de politie worden gemeld zodra ze worden gezien, zou ik zeggen dat we ergens in de West Side zijn. Misschien zoiets als Wood Street. Er zijn veel leegstaande panden in Wood Street.’

Met zijn vrije hand tastte Porter naar zijn pistool onder zijn dikke jas, maar hij vond alleen de lege holster. Zijn mobiele telefoon was ook weg.

‘Nog altijd een smeris.’

Wood Street was zonder verkeersopstoppingen ongeveer een kwartier rijden vanaf zijn huis aan Wabash. Porter was net voorbij de eerste zijstraat toen de naald in zijn nek was gestoken. Dit was natuurlijk allemaal

gokken, maar hij wilde Bishop aan de praat houden. Hoe meer hij praatte, des te minder dacht hij aan die grapefruitlepel.

De kloppende hoofdpijn onder zijn schedel vond een definitief plekje achter zijn rechteroog.

‘Ga je niet proberen me over te halen om mezelf aan te geven? Dat je me kunt redden van de doodstraf als ik meewerk?’

‘Nee.’

Dit keer glimlachte Bishop echt. ‘Hé, wil je iets zien?’

Porter zou nee willen zeggen, maar hij wist dat het niet uitmaakte wat hij zou antwoorden. Deze man had een plan, een doel. Je kidnap niet zomaar een rechercheur van de politie van Chicago – Chicago Metro – zonder goede redenen.

Hij voelde zijn sleutelring in zijn rechterbroekzak. Bishop had er zich niet om bekommerd toen hij Porters pistool en telefoon afpakte. Aan zijn sleutelring zat een sleutel voor handboeien. De meeste handboeien kon je met een en dezelfde sleutel openmaken. Dat had hij geleerd toen hij net bij de politie werkte. Degene die een boef in de boeien sloeg, was namelijk meestal niet degene die hem die handboeien weer afdeed. Een boef kon zomaar twee, drie keer worden overgedragen tijdens de hele registratieprocedure. Tegen de achtergrond van die kennis was hun ook geleerd dat ze bij het fouilleren altijd de sleutels in beslag moesten nemen, alle sleutels. Want een beetje crimineel had zelf een sleutel voor handboeien, voor het geval een aankomend diendertje die over het hoofd zou zien. Porter zou de sleutel uit zijn rechterbroekzak moeten halen, op de een of andere manier zien over te brengen naar zijn linkerhand, de handboei los moeten maken, en Bishop moeten uitschakelen voordat de man de anderhalve meter die hen van elkaar scheidde, kon overbruggen.

Hij leek geen wapen te hebben, alleen die lepel.

‘Ogen deze kant op, Sam,’ zei Bishop.

Porter keerde zich weer naar Bishop.

Bishop stond op en liep door de kelder naar een kleine tafel bij de wasmachine. Hij keerde terug met een houten doosje waar bovenop Porters pistool lag. Hij legde het pistool naast zich op de vloer en duwde het doosje met zijn duim open.

Zes ogen starden Porter aan van de rode fluwelen voering in de doos.

De vorige slachtoffers van Bishop.

Porter keek omlaag naar het pistool.

‘Ogen deze kant op, Sam,’ herhaalde Bishop gniffelend.

Het klopte niet. Bishop volgde altijd hetzelfde patroon. Hij sneed zijn slachtoffers een oor af, stak hen dan de ogen uit, en sneed hen tot slot de tong af. Hij stuurde alles op naar de familie, in een wit doosje dat was dichtgebonden met een zwart lint, vergezeld van een briefje. Altijd. Hij week nooit van dat patroon af. Hij verzamelde geen trofeeën. Hij wilde de naaste verwanten van het slachtoffer straffen voor iets wat ze hadden misdaan. Verknipte eigen rechter. Hij hield die ogen nooit zelf. Hij hield...

‘We moeten beginnen.’ Bishop liet zijn hand over het deksel van het doosje glijden, een strelend gebaar, en zette het doosje toen op de vloer naast het pistool. Hij hield de lepel tegen het licht.

Porter rolde van de brancard en schreeuwde het uit toen het metaal van de aan de buis geketende handboei in het vlees van zijn pols sneed. Hij probeerde de pijn te negeren en schoof zijn hand onhandig in zijn rechterbroekzak op zoek naar de sleutels terwijl hij tegelijkertijd de brancard in de richting van Bishop probeerde te schoppen. De sleutels glipten tussen zijn vingers door. Bishop ontweek de brancard en traptte Porter tegen zijn linkerscheenbeen. Porter verloor zijn evenwicht, zijn standbeen schoot onder hem uit en hij viel op de vloer. De handboei om de pijp bleef steken en de korte ketting rukte aan zijn arm, zo hard dat zijn schouder uit de kom schoot.

Voordat hij zich kon herstellen voelde hij opnieuw een injectienaald. Dit keer in zijn dijbeen. Hij probeerde naar zijn been te kijken, maar Bishop greep hem bij zijn haar en rukte zijn hoofd achterover.

Hij begon zijn bewustzijn te verliezen. Hij vocht terug met alles wat hij in zich had. Hij hield het lang genoeg vol om te zien dat de grapefruitlepel zijn linkeroog naderde, lang genoeg om te voelen hoe de gekartelde rand onder zijn oog door sneed, hoe Bishop de lepel behoedzaam heen en weer steeds dieper...

‘Was het een lekker stuk?’

Porter schoot overeind op zijn stoel, in de beweging geremd door de veiligheidsgordel. Hij haalde diep adem en schudde heftig met zijn hoofd. Hij zag Nash aan het stuur van de auto zitten. ‘Wat? Wie?’

Nash grijnsde. ‘De vrouw in je droom. Je kreunde.’

Zes ogen.

Langzaam maakte Porters desoriëntatie plaats voor het besef dat hij op de passagiersstoel van Nash’ Chevy Nova uit 1972 zat, een auto waarop Nash twee maanden eerder de hand had weten te leggen toen de Ford Fiesta die voor hem van onschatbare waarde was geweest, om drie uur

's nachts de geest had gegeven op de 290, zodat hij het hoofdbureau had moeten bellen om hem op te halen omdat hij Porter niet had kunnen bereiken.

Porter keek door het raam. Er lag een waas van vuil en ijs op. 'Waar zijn we?'

'We rijden op Hayes Drive, bijna bij het park,' antwoordde Nash. Hij gaf richting aan. 'Misschien moet jij lekker in de auto blijven zitten.'

Porter schudde zijn hoofd. 'Niets aan de hand.'

Nash sloeg links af Jackson Park in over de onlangs met sneeuwploegen begaanbaar gemaakte toegangsweg. Links en rechts ving de donkere stammen van bomen het rode en blauwe zwaailicht. 'Het is vier maanden geleden, Sam. Als je nog steeds problemen hebt met slapen, wordt het tijd dat je met iemand gaat praten. Dat hoeft niet met mij of met Clair, gewoon... met iemand.'

'Niets aan de hand,' herhaalde Porter.

Ze reden langs een honkbalveld aan de rechterkant, vergeten in de winter, en reden verder tussen de stammen van bomen door het park in. Verderop was meer licht – een zestal auto's zo te zien, misschien meer. Vier patrouillewagens van Chicago Metro, een ambulance, een grote bestelbus van de brandweer. Aan de rand van de lagune waren grote schijnwerpers opgesteld, terwijl her en der terrasverwarmers op propaan gas brandden op een stuk grond dat was afgezet met gele politietape.

Nash parkeerde de auto achter de brandweerauto en zette de motor af. Die sputterde twee keer en maakte een geluid alsof hij nog even een keer geweldig zou knallen vanwege een verkeerd afgestelde ontsteking alvorens werkelijk tot rust te komen. Porter zag meerdere agenten die naar hen staarden toen ze uit de auto stapten, de ijskoude vrieslucht in.

'We hadden ook mijn auto kunnen nemen,' zei Porter. Zijn laarzen knerpten op de verse sneeuw.

Porter had een Dodge Charger uit 2011.

De meeste van zijn collega's spraken over het vervoermiddel als Porters 'midlifecrisisbak'. De Dodge had twee jaar eerder, toen Porter vijftig werd, een Toyota Camry vervangen. Porters inmiddels overleden vrouw Heather had hem dat sportieve model cadeau gedaan nadat de Toyota door vandalen was gekaapt en rijp voor de sloop was achtergelaten in een van de minder-politievriendelijke buurten van de South Side. Porter was de eerste die zou toegeven dat hij, eenmaal achter het stuur, ineens een paar jaar jonger was, maar voor het overige moest hij vooral glimlachen vanwege die auto.

Heather had de contactsleutel in zijn verjaardagstaart gebakken. Het had hem bijna een tand gekost toen hij hem vond. Ze had hem geblinddoekt de trap af geleid en buiten voor hun appartement 'Lang zal die leven' gezongen met een stem die geen schijn van kans zou maken bij *Idols*.

Porter dacht aan haar, iedere keer als hij instapte, maar het leek wel of de laatste tijd steeds minder dingen hem aan haar deden denken. Het beeld van haar gezicht vervaagde steeds meer.

'Jouw auto is een deel van het probleem,' zei Nash. 'We rijden altijd in jouw auto, terwijl Connie daar staat weg te rotten op mijn oprit. Als ik in haar rij, word ik eraan herinnerd dat ik haar wil restaureren, en als ik eraan word herinnerd dat ik haar wil restaureren, ga ik misschien wel daadwerkelijk de garage in om iets te doen.'

'Connie?'

'Een auto moet een naam hebben.'

'Nee, dat moet niet,' zei Porter. 'Auto's moeten geen naam hebben – en jij hebt geen flauw idee hoe je haar... hem... het moet restaureren. Volgens mij heb je dat ding naar huis gereden en had je meteen de eerste keer dat je een steeksleutel van je werkbank pakte door dat je het niet in drie kwartier voor elkaar zou krijgen, zoals die lui in de tv-programma's.'

'Die programma's zijn flauwekul. Ze zouden erbij moeten vertellen hoelang ze er werkelijk over doen.'

'Het had nog erger kunnen zijn. Je had ook verslaafd kunnen zijn aan die programma's waarin ze van een krot een droomhuis maken en jezelf wijs kunnen maken dat je even in de avonduurtjes je hele huis zou kunnen ombouwen.'

'Dat is waar. Alhoewel ze er in die programma's volgens mij nog minder tijd voor nodig hebben, terwijl het financieel rendement veel groter is,' zei Nash. 'Als ik de komende weken even twee huizen doe, kan ik iemand inhuren om Connie te restaureren. Hé, daar is Clair...'

Ze doken onder de politietape door en liepen naar de oever van de lagune. Clair stond naast een van de terrasverwarmers met haar telefoon tegen haar oor gedrukt. Toen ze hen zag, knikte ze in de richting van de oever. Ze legde haar hand over de microfoon van haar mobiel en zei: 'We denken dat het Ella Reynolds is.' Toen keerde ze zich weer half af en hervatte het gesprek.

De moed zonk Porter in de schoenen.

Ella Reynolds was een tiener van vijftien die drie weken geleden na schooltijd in de buurt van Logan Square voor het laatst was gezien toen ze

twee straten van huis uit de bus was gestapt. Haar ouders hadden haar vermissing meteen aangegeven en binnen een uur was voor Ella Reynolds een Amber Alert uitgegaan. Dat had weinig verschil gemaakt. De politie had geen enkele bruikbare tip gekregen.

Nash liep naar de waterkant. Porter liep achter hem aan.

De lagune was bevroren.

Er stonden vier oranje pylonen op het ijs. Tussen de pylonen was met tape een rechthoek afgebakend waar de sneeuw was geruimd.

Porter stapte bedachtzaam op het ijs, zijn oren gespitst om het kraken op te vangen dat aan zou kondigen dat het zijn gewicht niet kon dragen. Het maakte niet uit hoeveel sporen van laarzen er al te zien waren op het bevroren oppervlak van de lagune, het maakte hem nerveus als hij er zijn eigen sporen aan toe moest voegen.

Toen Porter verder schuifelde, kwam het meisje tevoorschijn. Het ijs was glashelder.

Ze staarde door het ijs omhoog met lege ogen.

Haar huid was afgrijselijk bleek en had een blauwige tint, behalve rond de ogen. Daar was de huid donkerpaars. Ze had haar mond een beetje open, alsof ze op het punt stond iets te zeggen, woorden die nooit meer gezegd zouden worden.

Porter knielde om beter te kunnen kijken.

Ze droeg een rode jas, een zwarte spijkerbroek, een witte gebreide muts met bijpassende wanten en, iets moeilijker te zien, waarschijnlijk roze tennischoenen. Haar armen hingen losjes langs haar lichaam. Haar benen hingen omlaag, dieper het water in. Water deed lijken normaal gesproken opzwellen, maar bij deze temperaturen zorgde de kou er juist voor dat een lijk geconserveerd werd. Porter zag liever een opgezwollen lijk. Als ze minder menselijk leken, kostte het minder moeite te verwerken wat hij zag, dan speelden emoties minder een rol.

Dit meisje zag eruit als iemands kind, dat hulpeloos en verlaten onder een deken van ijs lag.

Nash stond achter hem. Zijn blik gleed over de bomen aan de andere kant van de lagune. ‘Aan de overkant hebben ze in 1893 de wereldtentoonstelling gehouden. Aan de andere kant van de lagune was altijd een Japanse tuin, daar waar al die bomen staan. Mijn vader nam me mee daarnaar toe toen ik klein was. Hij heeft me verteld dat het tijdens de Tweede Wereldoorlog naar de filistijnen is gegaan. Ik geloof dat ik ergens heb gelezen dat ze het geld bij elkaar hebben om in het voorjaar met de restaura-

tie te beginnen. Zie je al die bomen met een lint? Die gaan allemaal tegen de vlakte.'

Porter volgde de starende blik van zijn partner. De lagune splitste zich in twee delen, links en rechts, die een klein eiland omsloten dat Wooded Island heette. Om de stam van veel bomen op het eiland was een roze lint geknoopt. Er stonden een paar banken op de oever, toegedekt met een dunne laag sneeuw.

'Wanneer zou het water hier bevroren?'

Nash dacht even na. 'Eind december misschien, begin januari. Hoezo?'

'Als dit Ella Reynolds is, hoe is ze dan onder het ijs gekomen? Ze is drie weken geleden verdwenen. Op dat moment lag hier al een dikke laag ijs.'

Nash riep een recente foto van Ella Reynolds op zijn smartphone op en liet hem Porter zien. 'Ze lijkt er wel op, maar misschien is het puur toeval. Misschien is een ander meisje in het water gevallen voordat het dichtvroor.'

'Maar ze lijkt er inderdaad wel op.'

Clair voegde zich bij hen. Ze blies en wreef in haar handen. 'Dat was Sophie Rodriguez van Vermiste Kinderen. Ik heb haar een foto gestuurd en ze is ervan overtuigd dat het Ella Reynolds is, maar dat de kleren niet kloppen. Ze zegt dat Ella een zwarte jas aan had toen ze verdween. Er zijn drie getuigen die hebben verklaard dat ze met een zwarte jas aan in de bus zat, niet met een rode jas. Ze heeft de moeder van Ella gebeld. Die zegt dat haar dochter geen rode jas heeft, en evenmin een witte gebreide muts en witte wanten.'

'Dus dit is een ander meisje, of iemand heeft haar andere kleren aange trokken,' zei Porter. 'Het is hier een dikke vijftiengint kilometer van waar ze is verdwenen.'

Clair beet op haar onderlip. 'De patholoog-anatoom zal haar moeten identificeren.'

'Wie heeft haar gevonden?'

Clair wees naar een patrouillewagen een beetje verderop. 'Een jochie en zijn vader – de jongen is twaalf.' Ze wierp een blik op de aantekeningen op haar telefoon. 'Scott Watts. Hij was hier met zijn vader om te kijken of het ijs dik genoeg was voor een paar schaatslessen. De vader heet Brian. Die vertelde dat zijn zoon een beetje sneeuw wegveegde en toen een arm zag. Hij heeft zijn zoon de kant op gestuurd en zelf nog een beetje meer sneeuw wegveegd, genoeg om te kunnen constateren dat er iemand onder het ijs lag, en daarna heeft hij 9-1-1 gebeld. Dat was ongeveer een uur geleden.'

Zijn telefoontje kwam binnen om zeven uur negenentwintig. Ik heb ze in een patrouillewagen gezet, voor het geval je ze nog zou willen spreken.'

Porter krabde met een wijsvinger aan het ijs en keek toen om zich heen. Op de oever, een beetje naar links, stonden twee technisch rechercheurs die de drie op het ijs achterdochtig in het oog hielden. 'Wie van jullie tweeën heeft de sneeuw hier geruimd?' vroeg Porter.

De jongste van de twee, een vrouw die eruitzag alsof ze een jaar of dertig was, stak haar hand op. Ze had kort blond haar, droeg een bril en had een dikke, roze jas aan. 'Dat heb ik gedaan, meneer.'

Haar partner schuifelde wat met zijn voeten. Hij leek een jaar of vijf ouder. 'Ik heb toezicht gehouden. Hoezo?'

'Nash? Geef dat ding eens even aan?' Hij wees naar een bezem met lange, witte borstelharen die boven op het koffertje van een van de technisch rechercheurs lag.

Porter wenkte de beide rechercheurs naar zich toe. 'Het is goed. Meestal bijt ik niet.'

In november was Porter prematuur weer aan het werk gegaan terwijl hij officieel nog met verlof was, dat hem was opgedrongen nadat zijn vrouw was vermoord tijdens een roofoverval op een avondwinkel. Hij had willen blijven werken, vooral omdat het hem afleiding verschafte, omdat hij dan geen tijd zou hebben om te denken aan wat er was gebeurd.

De dagen na haar dood, toen hij zich had opgesloten in hun appartement, waren zonder meer het ergst. Alles herinnerde hem aan haar. Haar gezicht keek hem aan vanaf zo ongeveer elke plank aan de muren. Haar geur hing in de lucht. De eerste week kon hij alleen slapen als hij wat van haar kleren had uitgespreid op het bed. Hij zat in het appartement en kon alleen maar denken aan wat hij zou doen met de smeerlap die haar had vermoord, gedachten die hij geen toegang tot zijn hoofd wilde geven.

Uiteindelijk had de Moordenaar van het Vierde Aapje hem het appartement uit gelokt.

Het was diezelfde Moordenaar van het Vierde Aapje, die ze voor het gemak ook vaak domweg Aap waren gaan noemen, die wraak had genomen op de man die Porters vrouw had doodgeschoten. Aap was de reden waarom mensen zoals deze twee technisch rechercheurs zich merkwaardig gedroegen in zijn omgeving. Dat had niet zozeer met intimidatie te maken, als wel met verholen ontzag.

Hij was de man die Aap, die zich had voorgedaan als technisch rechercheur, had opgenomen in het onderzoeksteam. Hij was de politieman die

door Aap was neergestoken in zijn eigen huis. Hij was de man die de serie-moordenaar had gepakt, en hem weer had laten lopen.

Vier maanden later en iedereen praatte erover, alleen niet tegen hem.

De twee rechercheurs kwamen aanlopen.

De vrouw ging op haar hurken naast hem zitten.

Porter veegde met de bezem de sneeuw weg tussen de oever en de tape waarmee de rechthoek was afgezet. Toen hij een strook van nog eens een dikke halve meter had vrijgemaakt, legde hij de bezem weg en liet hij zijn handpalm over het ijs glijden, vanuit het midden naar de rand. Zo'n tien centimeter van de sneeuwrand hield hij zijn hand stil. 'Daar, voel eens.'

De vrouw trok haar want uit en voelde met haar vingertoppen aarzelend aan het ijs. Een paar centimeter van zijn handpalm hield ze haar vingers stil.

'Voel je dat?'

Ze knikte. 'Het verspringt. Niet veel, een beetje, maar wel heel duidelijk.'

'Volg de lijn. Markeer hem hier maar mee.' Hij gaf haar een dikke viltstift.

Even later had ze een keurige rechthoek om het lichaam getrokken, met twee smallere rechthoeken van misschien een centimeter of tien breed aan weerszijden.

'Dat is tenminste één antwoord op een vraag,' zei Porter.

Nash fronste zijn wenkbrauwen. 'Waar staan we naar te kijken?'

Porter ging staan en hielp de vrouw overeind. 'Hoe heet je?'

'Lindsey Rolfes, meneer.'

'Lindsey, kun jij uitleggen wat dit betekent?'

Ze dacht even na. Haar ogen schoten heen en weer tussen Porter en het ijs. Toen drong het tot haar door. 'De lagune was bevroren en iemand heeft een gat in het ijs gezaagd, waarschijnlijk met een kettingzaag, en haar in het water gelegd. Als ze door het ijs was gezakt, zou er een rafelig wak zijn geweest, geen keurig vierkant zoals nu. Maar dat kan toch niet zo...'

'Wat?'

Ze fronste haar wenkbrauwen, haalde een accuboormachine uit haar koffertje, zette er een vijfentwintig-millimeterboor in en boorde twee gaten in het ijs, één buiten de zwarte lijn die ze had getrokken en één erbinen, dicht bij het lichaam. Met een liniaal mat ze de dikte van het ijs bij beide gaten. 'Ik snap het niet, ze ligt onder de vorstlijn.'

'Ik begrijp het niet,' zei Clair.

‘Hij heeft het water weer aangevuld,’ zei Porter.

Lindsey Rolfes knikte. ‘Ja... Maar waarom? Hij had haar toch ook gewoon nadat hij een gat had gezaagd onder het ijs kunnen duwen en de zaak daarna op een natuurlijke manier weer dicht laten vriezen? Dat zou veel sneller zijn geweest, en veel gemakkelijker. Dan was ze weg geweest, misschien wel voorgoed.’

Clair zuchtte. ‘Kunnen jullie dat even uitleggen aan iedereen hier die de cursus IJsgaten Voor Gevorderden niet heeft gevolgd?’

Porter wees naar de liniaal. Lindsey Rolfes reikte hem aan. ‘Het ijs is hier minstens acht centimeter dik. Je kunt de waterlijn hier zien.’ Hij wees naar de scheidslijn tussen droog en nat op de liniaal. ‘Als je er een rechthoek in uitzaagt en het ijs weghaalt, krijg je een rand van acht centimeter vanaf het ijs naar het water. Je laat het lichaam in het water zakken. Ze zinkt, en daarna wil je dat gat weer dichtmaken, maar zo dat het niet meer te zien is. Dat kan maar op één manier. Je moet eerst wachten tot het water om haar heen bevroren is, en dan water in het gat gieten tot aan de bovenrand van het ijs.’

‘Het duurt minstens twee uur voordat het water bevroren is,’ zei Lindsey Rolfes. ‘Misschien iets korter met die temperaturen van de afgelopen tijd.’

Porter knikte. ‘Hij goot er steeds water bij, tot het nieuwe ijs even hoog was als het ijs om het gat heen. Een moordenaar met veel geduld. Dit heeft een heleboel tijd gekost.’ Hij keerde zich naar de andere technisch onderzoeker. ‘We hebben dat ijs nodig. Al het ijs dat boven het lichaam ligt, en ook een paar centimeter van wat daaromheen ligt. De kans is niet gering dat er sporen in achtergebleven zijn toen het water bevroor. De moordenaar heeft hier een hele tijd rondgehangen.’

De technisch onderzoeker leek aanstalten te maken om te protesteren, maar knikte toch aarzelend. Hij wist dat Porter gelijk had.

Porters blik dwaalde naar de wildgroei aan bomen op Wooded Island. ‘Wat ik niet begrijp, is waarom hij haar niet domweg daar heeft gedumpt. Een lichaam hiernaartoe slepen, en waar iedereen je kan zien, een gat in het ijs zagen, het lichaam erin laten zakken, wachten tot het water weer bevroren is... Dat is wel een heel groot risico. Hij had haar ook over de brug kunnen dragen en haar daar ergens kunnen achterlaten. Daar had ze dan kunnen liggen tot het voorjaar, als ze daar aan het werk gaan. In plaats daarvan spendeert hij uren aan een uitstalling hier in het water op een plek waar veel mensen komen. Met alle risico’s van dien om te worden betrap.

Waarom? Om de indruk te wekken dat ze hier al veel langer in het water heeft gelegen dan in werkelijkheid het geval is? Hij moet toch hebben geweten dat we dat snel zouden doorhebben.'

'Lijken drijven niet,' zei Nash. 'Tenminste niet de eerste paar dagen. Kijk eens naar haar. Ze is prachtig geconserveerd. Ik begrijp niet waarom ze is blijven drijven.'

Porter liet een vinger langs de rand van de rechthoek glijden en hield zijn hand stil bij een van de twee kleinere rechthoeken. Hij boog zich voorover naar het ijs en keek van opzij naar het lichaam. 'Godsamme.'

'Wat ziet u?' vroeg Lindsey Rolfes. Ze boog zich voorover.

Porter tastte met zijn hand het ijs af, boven de schouders van het lichaam. Toen hij gevonden had wat hij zocht, stuurde hij de hand van Lindsey Rolfes ernaartoe. Ze keek hem aan, terwijl ze met haar vingers oppervlakkig in het ijs krabde. Ze zocht dezelfde plek op aan de andere kant van het lichaam. 'Hij heeft iets over het gat gelegd,' zei ze, 'om te voorkomen dat ze zou zinken, waarschijnlijk een balkje, zo te voelen, en vervolgens een touw of iets dergelijks om haar lichaam getrokken onder haar schouders en dat aan dat balkje vastgeknoopt. Toen het water bevroren was, heeft hij het touw doorgesneden. Je kunt de rafels nog voelen. Er zit genoeg touw vast in het ijs om haar aan de oppervlakte te houden. Als je onder de juiste hoek door het ijs kijkt, kun je het touw zien.'

'Hij wilde dat ze zou worden gevonden?' vroeg Clair.

'Hij wilde indruk maken als ze zou worden gevonden,' zei Porter. 'Hij heeft zijn uiterste best gedaan om het te doen lijken of ze maanden geleden onder het ijs van de lagune is bevroren, terwijl ze hier pas een paar dagen in het water ligt, misschien nog wel korter. We moeten uitzoeken waarom.'

'De man speelt een spelletje met ons,' zei Lindsey Rolfes. 'Hij versiert de plaats delict zodat die in een of ander verhaal past.'

Zelfbehoud en angst zijn twee van de belangrijkste drijfveren voor menselijk gedrag. Porter wist niet zo zeker of hij iemand die beide drijfveren miste wel wilde ontmoeten. 'Haal haar hier weg,' zei hij na verloop van tijd.

2

Porter

Dag 1 • 23.24 uur

‘Moet ik nog met je meelopen naar boven?’

Ze stonden geparkeerd voor het appartementencomplex aan Wabash waar Porter woonde. Nash trapte steeds even het gaspedaal een beetje in om te voorkomen dat Connie zou afslaan. Zo langzamerhand was het een bitterkoude nacht geworden.

Porter schudde zijn hoofd. ‘Ga maar naar huis en zorg dat je een beetje rust krijgt. In de loop van de ochtend zien we wel weer verder.’

De technische recherche had met kettingzagen één groot vierkant blok ijs rond het meisje uitgezaagd. Daarna hadden ze dat grote blok in hanteerbare stukken verdeeld die in emmers naar het forensisch laboratorium waren vervoerd voor verder onderzoek. Het lichaam van het meisje werd naar het lijkenhuis gebracht om te worden geïdentificeerd. Porter belde Tom Easley, die beloofde dat hij er vroeg zou zijn en zou bellen zodra ze de identiteit met zekerheid hadden vastgesteld. Agenten in uniform zochten nog steeds in het park toen Porter en Nash waren vertrokken, maar op dat moment hadden ze nog niets gevonden. Clair bleef en zou de filmbeelden van de enige bewakingscamera, die bij de ingang van het park, bekijken om te zien of die hen iets wijzer kon maken. Ze wist niet zo goed waar ze op moest letten en Porter kon haar ook niet veel meer meegeven dan de vage hint te zoeken naar opvallende gebeurtenissen in de afgelopen drie weken, vooral in de avonduren. Het park zelf ging bij zonsondergang dicht, en daarna was het er donker, op een paar plaatsen na waar de meeste mensen kwamen, waar lantaarns stonden. Er was geen permanente verlichting bij de lagune. Iedereen die zich daar na donker nog zou vertonen, zou opvallen.

‘Daarstraks, toen we op weg waren naar het park...’ begon Porter.

Nash onderbrak hem. ‘Je hoeft het niet uit te leggen. Het is goed.’

Porter maakte een wuivend gebaar. ‘Ik heb de laatste tijd weinig geslapen. Al sinds de dood van Heather. Steeds als ik het appartement binnenkom, is het er zo leeg. Ik verwacht elk moment dat ze uit een van de andere kamers komt lopen, of dat de voordeur opengaat en ze over de drempel stapt met haar armen vol boodschappen, maar het gebeurt nooit. Ik wil niet naar de andere kant van het bed kijken en zien dat ze daar niet ligt. Ik wil haar tandenborstel niet in de badkamer zien staan, maar ik kan me er niet toe zetten om hem weg te gooien. Hetzelfde met haar kleren. Een week geleden was ik van plan alles in een doos te stoppen voor de kringloop, maar toen ik er één blouse in had gelegd, moest ik stoppen. Doordat ik met haar kleren rommelde, vulde de lucht zich met haar geur en was het net of ze weer terug was, al was het maar heel even. Ik weet dat ik verder moet, maar ik weet niet of ik dat wel kan. Nu nog niet, in ieder geval.’

Nash kneep in de schouder van zijn vriend. ‘Dat komt wel. Als het juiste moment is aangebroken lukt het je. Niemand heeft haast. Onthoud maar dat we er allemaal zijn om je te helpen. Maakt niet uit waarmee.’ Nash prutste aan het stuur, peuterde aan een half losgescheurde flap synthetisch leer. ‘Misschien zou het helpen om te verhuizen. Een ander appartement. Opnieuw beginnen.’

Porter schudde zijn hoofd. ‘Dat kan ik niet. We hebben dit appartement samen uitgezocht. Dat is ons thuis.’

‘Een vakantie dan?’ stelde Nash voor. ‘Je hebt genoeg vrije dagen opgespaard.’

‘Misschien, ja...’ Porter staaarde naar de gevel van het gebouw.

Hij ging niet verhuizen. Voorlopig absoluut nog niet.

Het portier van de Chevy kraakte toen Porter de hendel omlaagdrukte en uitstapte. ‘Gloeiende genade, het is koud.’

‘Tijd voor de lange onderbroek en whisky.’

Porter klopte twee keer op het dak van de auto. ‘Als je er een beetje tijd in zou stoppen, zou dit best een fijne kar kunnen worden.’

Nash glimlachte. ‘Om zeven uur in het hoofdkwartier?’

‘Ja... Zeven uur is prima.’

Nash gaf gas en reed weg.

Porter keek de auto na en liep toen door de kleine hal van het appartementencomplex, waarbij hij zorgvuldig de hoopjes bevroren hondenpoep op de treden naar de ingang vermeed. Hij liep de brievenbussen voorbij en nam de trap. Hij liet tegenwoordig de liften voor wat ze waren als hij ook maar enigszins de keuze had.

Toen hij de voordeur van zijn appartement openmaakte, werd hij verwelkomd door een mix van geuren van tientallen bezorgmaaltijden. De grootste boosdoener was een stapel lege pizzadozen die een lucht van verschaalde kaas en oude peperoni verspreidde.

Porter hing zijn jas over de rug van een stoel en liep de slaapkamer in. Hij knipte het licht aan.

Het bed stond stijf tegen de muur in een hoek van de kamer, samen met de beide nachtkastjes.

Honderden foto's en briefjes met aantekeningen, post-its en krantenartikelen vulden de muur waartegen het bed had gestaan. Tussen sommige was een draadje gespannen. Toen het bolletje op was, had hij een zwarte marker gepakt om lijnen te trekken.

Hier hing alles wat hij had over de Moordenaar van het Vierde Aapje, of Anson Bishop, of Paul Watson, steeds een en dezelfde persoon. Er hingen details bij over de moorden die Bishop eerder had gepleegd, maar het grootste deel van de gegevens had betrekking op de verblijfplaats van Bishop nadat hij Porter was ontglipt.

In de hoek van de kamer stond de laptop op de vloer. Het scherm gloeide helder op. Porter pakte hem op en bestudeerde het scherm. Hij maakte gebruik van Google Alerts (verbazingwekkend eenvoudig in het gebruik voor iemand die geen snars verstand had van computers) om elke vermelding, elk verhaal, elke waarneming van Bishop, Watson, Aap, de Moordenaar van het Vierde Aapje op internet te signaleren en door te sturen naar zijn eigen e-mailaccount. Hij was er soms uren mee bezig, maar hij nam alle berichten door en markeerde alle locaties op een grote wereldkaart die hij midden op de muur had gehangen, omringd door alle andere gegevens en detailkaarten. Veel detailkaarten van de belangrijkste grote steden.

Vier maanden gegevens.

Op de kaarten wemelde het van de speldenknoppen – rood voor waarnemingen, blauw waar een verslaggever een artikel had geschreven, en geel waar iemand werd vermist of was vermoord onder omstandigheden die deden denken aan de modus operandi van Aap. Overal doken na-apers op. De meeste speldenknoppen waren in en rond Chicago te vinden, maar er stonden ook spelden in Brazilië, en in Moskou.

Porter pakte een speld met een gele knop en zocht de lagune op de kaart van Chicago. 'Ella Reynolds, vermist sinds 22 januari 2015, waarschijnlijk gevonden op 12 februari 2015,' mompelde hij in zichzelf. Hij had geen enkele reden om aan te nemen dat Aap voor dit geval verantwoordelijk

was, maar die speld zou daar blijven tot hij zeker wist dat hij er niets mee te maken had.

Zijn oogleden voelden zwaar bij gebrek aan slaap.

Hij had een hardnekkige hoofdpijn.

Hij ging midden in de slaapkamer op de vloer zitten en begon de Google Alerts van die dag te schiften, alle 159.

Toen zijn telefoon twee uur later ging, overwoog hij de oproep te negeren, maar hij bedacht zich. Niemand belde hem zonder goede reden om half twee 's nachts.

'Porter,' zei hij.

Waarom klonk zijn stem altijd luider midden in de nacht?

In eerste instantie bleef het stil. Toen klonk een vrouwenstem: 'Meneer Porter? U spreekt met Sophie Rodriguez van Vermiste Kinderen. Ik heb uw nummer gekregen van Clair Norton.'

'Wat kan ik voor u doen, mevrouw Rodriguez?'

Opnieuw bleef het even stil. 'Er wordt weer een kind vermist. Uw partner en u moeten hiernaartoe komen.'

3

Porter

Dag 2 • 2.21 uur

Híér bleek een pand van kalksteen aan King Drive in Bronzeville.

Rodriguez gaf geen details toen ze belde, maar vertelde alleen dat er een verband was tussen deze zaak en het meisje dat ze eerder die avond in het park hadden gevonden, en dat hij ongetwijfeld op de hoogte wilde zijn.

Porter parkeerde de Charger op straat achter de Chevy van Nash en ploeterde door de hoge rug van sneeuw langs de straatkant naar een huis op de hoek. Hij hoefde niet kenbaar te maken dat hij er was, er stond een agent in uniform bij de voordeur die hem herkende en hem binnenliet. Links van de entree zat Nash met een onbekende vrouw in een salon. Een man van achter in de veertig, wiens zwarte haardos doorschoten was met grijs, droeg een wollen sportjasje en een spijkerbroek. Hij stond naast Nash. Een tweede vrouw, zonder twijfel zijn echtgenote, zat op de bank met een verkreukelde tissue in haar handen.

De vrouw die naast Nash zat stond op toen Porter de kamer binnenliep. ‘Rechercheur Porter? Ik ben Sophie Rodriguez van Vermiste Kinderen. Fijn dat u kon komen. Ik weet dat het al laat is.’

Porter schudde haar hand en keek de kamer rond.

De meeste kalkstenen huizen in Chicago waren gebouwd rond de eeuwwisseling, honderd jaar geleden. In dit geval was veel zorg besteed aan de restauratie van de oorspronkelijke details en afwerking. De vloerkleden zagen er ook oorspronkelijk uit, maar het moesten kopieën zijn, zorgvuldig nagemaakt naar het origineel. Het meubilair was antiek.

De man, die in gesprek was geweest met Nash, bood Porter zijn hand aan. ‘Ik ben dr. Randal Davies. Dit is mijn vrouw Grace. Heel erg bedankt dat u op dit late tijdstip toch wilde komen.’ De man maakte een gebaar naar een stoel naast de bank.